

همبستگی عزت نفس و پیشرفت تحصیلی در دانشجویان توان بخشی دانشگاه علوم بهزیستی و توان بخشی تهران

محمدعلی حسینی*، محمود دژکام، ژيلا ميرلاشاري

چکیده

مقدمه: شناخت عواملی که منجر به پیشرفت تحصیلی و مانع از افت می‌گردد، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. پاره‌ای از مطالعات بیانگر ارتباط مستقیم بین عزت نفس و پیشرفت تحصیلی است لیکن بعضی از صاحب نظران رابطه مستقیم این دو را مورد تردید قرار داده‌اند. این تحقیق با هدف تعیین همبستگی عزت نفس و پیشرفت تحصیلی دانشجویان دانشگاه علوم بهزیستی و توان بخشی تهران انجام شده است.

روش‌ها: این پژوهش از نوع مطالعات همبستگی بود. کلیه دانشجویان مقطع کارشناسی توان بخشی در رشته‌های کار-درمانی، فیزیوتراپی و گفتار-درمانی دانشگاه علوم بهزیستی و توان بخشی تهران (۸۸ نفر) شرکت داشتند. عزت نفس دانشجویان با آزمون ۵۸ گزینه‌ای کوپر اسمیت اندازه‌گیری و رابطه آن با نمرات پایان ترم دانشجویان بررسی گردید.

نتایج: ضریب همبستگی پیرسون رابطه معنی‌داری را بین عزت نفس و وضعیت تحصیلی دانشجویان توان بخشی نشان داد ($r=0/36$)، ولی پیشرفت تحصیلی با رشته و ترم تحصیلی و جنسیت و وضعیت تأهل و محل زندگی ارتباط نداشت.

نتیجه‌گیری: افرادی که دارای عزت نفس بالاتر بودند، نسبت به افراد دارای عزت نفس پایین، از وضعیت تحصیلی مطلوب‌تری برخوردارند. بنابراین، احتمالاً می‌توان برای پیشبرد وضعیت تحصیلی می‌توان از روش‌های تقویت عزت نفس بهره برد.

واژه‌های کلیدی: عزت نفس، پیشرفت تحصیلی، دانشجو.

مجله ایرانی آموزش در علوم پزشکی / بهار و تابستان ۱۳۸۶؛ ۷(۱): ۱۳۷ تا ۱۴۲.

مقدمه

از جمله مهم‌ترین نگرانی‌های استادان، مسؤولین آموزش دانشگاه و خانواده‌های دانشجویان، پیشرفت تحصیلی و جلوگیری از افت تحصیلی آنها می‌باشد (۱). نقطه مقابل پیشرفت تحصیلی، افت تحصیلی است که بر اساس مطالعات متعدد می‌تواند تأثیر بسزایی در سرنوشت فرد داشته و همچنین هزینه گزافی به خانواده و جامعه تحمیل کند (۲).

در کشور ما، این امر از مهم‌ترین مشکلات کنونی نظام آموزشی است و هر ساله ده‌ها میلیارد ریال از بودجه کشور را به هدر می‌دهد و نیروهای بالقوه و سرمایه‌های جامعه که همان

* آدرس مکاتبه: محمدعلی حسینی (مربی عضو هیأت علمی)، مرکز مطالعات و توسعه آموزش پزشکی، دانشگاه علوم بهزیستی و توان بخشی، بلوار دانشجو، میدان اوین، تهران. E-mail: mahmaimy@uswr.ac.ir
دکتر محمود دژکام، دانشیار گروه روان‌شناسی دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، تهران، میدان امام حسین، خیابان شهید مدنی، بیمارستان امام حسین، بخش اعصاب و روان (Psyir@yahoo.com) و ژيلا ميرلاشاري، مربی عضو هیأت علمی، دانشگاه آزاد اسلامی تهران (jmirlashari@yahoo.com).
این مقاله در تاریخ ۸۴/۴/۱۵ به دفتر مجله رسیده، در تاریخ ۸۵/۴/۶ اصلاح شده و در تاریخ ۸۶/۲/۳۰ پذیرش گردیده است.